

новобългарскиятъ езикъ: *паунъ-повунъ, нау-ка-наука*): *пити-понтти, напати, крѣти-крѣвъ, крати-корѣж, крати-керѣж, стлати-стѣлѣж, дрѣти-раз-дирѣти, зрѣти-взирѣти, зарѣа, позорѣа.*

При образованието на сложните думи, когато тие са съединватъ съ однородни съгласни, произхожда важно измѣнение: а) една отъ тие букви са изхвърга (*облакъ* нам. *обклакъ*); б) замѣнява са съ други повече тѣнки съгласни (напр. *д* и *т* въ *с*: *кѣсти, плѣсти* нам. *вѣд-ти, плѣдти*; *гжсли, жсли* нам. *гждли, ждли* отъ корѣнегѣ *гжд* и *жд*); в) *д* и *т* са изхвъргатъ предъ *м, н* и *л*: *гамъ, нам. гадъмъ, вѣмъ* нам. *вѣдъмъ, оубанжти* нам. *оубаданжти, чѣли* нам. *чѣтли* (отъ *чѣт*), а предъ съгласната *р* бива противното, т. е. прибавлява са *д* и *т*, а именно съгласната *д* са притуря, когато *р* са намира съединенно съ *ж* и *з*, а *т*, когато *р* са съединява съ *с*, напр. *издрѣшти* нам. *изрѣшти, стрѣ-тинѣ* нам. *сзрѣтинѣ*); 2) най-послѣ съгласната буква *з*, а именно въ предлозите *кѣзъ* и *вжзъ, изъ* и *разъ* преди *н, т, к* и *х* са измѣнява въ *с*, когато у тѣхъ са изоставя *х-тъ*; а *с*, напротивъ, преди *д* преминава въ *з* (напр. *кѣсплѣтънъ, вжстржѣнти, раскопати, расхѣ-тити, зарѣавъ* нам. *сздрѣавъ, поздѣкъ* нам. *посдѣкъ, здѣкъ* нам. *сздѣ*).

Колкото за съединението на съгласните съ гласните, както въ старобългарскиятъ, така и въ новославянскиятъ езикъ смѣгчението са забѣлѣзва предъ така нарѣченните межки гласни, а именно: а) устните *к, т, с* и *м* са смѣгчаватъ чрезъ *л* или чрезъ *в* (напр. *изкавлѣнѣ, прѣлом-*